

РЕШЕНИЕ

№ 19401

гр. София, 05.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на
прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1893** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на А. Б. Ц., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място],
[улица], чрез адв. М.З. срещу решение № 2293 от 16.05.2024 г. по нахд № 4474/2024 г., по описа
на СРС, НО, 135 с-в, с което е изменен Електронен фиш, серия К, № 8510372, издаден от СДВР, с
който на А. Б. Ц. на основание чл. 189. ал. 4. вр. чл. 182. ал. 4. вр. ал. 1. т. 3 от ЗДвП е наложена
„глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, за нарушение на чл. 21. ал. 1 от ЗДвП. като размерът на
наложената глоба е намален на 100 лева.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение
на материалния закон. Подробни доводи в тази насока са развити в жалбата. Моли се за отмяна на
обжалваното решение, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш серия К № 8510372
по описа на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи.
В съдебно заседание касаторът редовно призован не се явява лично, не се представлява. Не
претендира разноски.

Ответникът по касация, редовно призован, не се представлява. Депозирани са по делото писмени
бележки от юрк. П., процесуалне представител на ответника, която изразява становище за
неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски, а в случай, че от страна на
касатора се претендират разноски за адвокатско възнаграждение, прави възражение за
прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е изменил Електронен фиш, серия К, № 8510372, издаден от СДВР, с който на А. Б. Ц. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като размерът на наложената глоба е намален на 100 лева.

За да постанови този резултат, съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е приел, че на 29.08.2023 г. в 12:38 ч. в [населено място], по [улица]до № 118, с посока от [улица]към [улица]с автоматизирано техническо средство - TFR1-M 524 била засечена скорост на движение на МПС - лек автомобил „А. А5 О.“ с рег. [рег.номер на МПС] от 72 км./ч., (след приспаднат толеранс от 3%), при разрешена такава - 50 км./ч. в населено място, т.е. превишение на скоростта от 22 км./ч. Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш Серия К, № 8510372 срещу А. Б. Ц., с който същият е санкциониран с налагане на глоба в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В ЕФ е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ, серия К, № 4833624 на 15.06.2023 г. Нарушението било установено с мобилната система за видеоконтрол TFR1-M 524, от която се установявало, че на процесната дата - 29.08.2023 г., в 12:38 ч. е измерена скорост на движение от 72 км/ч., след приспаднат толеранс от 3 %, като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила, който съвпада напълно с този, собственост на А. Б. Ц.. От правна страна е приел, че оспореният електронен документ притежава изискуемите задължителни реквизити, в съответствие с нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като и установил, че А. Б. Ц. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС в населено място по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като управлявайки процесния автомобил със скорост от 72 км/ч, при ограничение на скоростта от 50км/ч, касаторът е превишил максимално допустимата скорост с 22 км/ч. По отношение на наложената санкцията на водача за нарушение, извършено в условията на повторност съдът е приел, че неправилно нарушението е квалифицирано като „повторно“ и нарушителят е санкциониран на основание чл.182, ал. 4 вр.ал. 1, т. 3 от ЗДвП с глоба в двоен размер, а именно 200 лева, при положение, че за първото извършено от него нарушение е санкциониран с глоба в размер на 50 лева на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, поради което е преквалифицирана санкционната норма.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в

него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на допуснати процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя напълно, както установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така и направените въз основа на нея правни изводи. Решаващият състав на въззивната инстанция е проявил необходимата процесуална активност за изясняване на фактическата обстановка, като е събрал доказателства и е обсъдил същите поотделно и в тяхната съвкупност. Основал е решаващите си изводи въз основа на вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото и въз основа на закона. Преценени са всички доказателства при постановяване на обжалваното решение, като изводите на първоинстанционния съд са напълно обосновани, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, касационната инстанция препраща към мотивите изложени в обжалваното решение.

Относно релевираното в касационната жалба възражение, че не е налице „повторност“ на нарушението, то следва да се отбележи, че същите са нелогични на база мотивите на съдебния акт, видно от които, съдът е приел, че неправилно от страна на АНО нарушението е било квалифицирано като „повторно“, тъй като с първият ЕФ за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП касатора е санкциониран на основание чл.189, ал.4 вр.чл.182, ал.1, т. 2 от ЗДВП с налагане на „глоба“ в размер на 50 лева, а нарушението в обжалвания ЕФ, което е квалифицирано като „повторно“ е за превишаване на скоростта с 22 км/ч., за което се предвижда наказание в санкционната норма на чл.182, ал. 1, т.3 от ЗДВП в размер на 100 лева и именно в тази връзка, въззивният съд е изменил санкционната норма и размерът на последната.

Неоснователно е оплакването на касатора, че не е установено мястото на извършване и установяване на нарушението. Изрично в ЕФ е посочено за място на извършване на нарушението [населено място] и конкретно бул. „[улица]в района на административен номер 118“, т.е. касае се за нарушение извършено в населено място. Това по безспорен начин е било установено от първоинстанционния съд с изискания от него от Столична община проект за организация на движението на [улица]в района на административен номер 118, в който е установено, че в процесния пътен участък действа ограничение на скоростта за населено място от 50 км./ч.

Останалите доводи изложени в жалбата се приповтарят с тези в жалбата пред СРС, като съдът подробно е разгледал и обсъдил всеки един от тях с оглед на което настоящия съдебен състав на съда не намира основание да ги преповтаря.

По отношение административното наказване, правилно съдебния състав е счел, че АНО неправилно е квалифицирал и приложил административно-наказателната разпоредба на чл. 182, ал. 4 от ЗДВП във вр. чл.182, ал. 1, т. 3 от ЗДВП предвиждаща наказване за повторно извършено нарушение по чл. 182, ал. 1 от ЗДВП. Наложено е наказание не е било прецизирано съобразно правилата на ЗАНН и НПК, като не е било съобразено, че по предходно издадения ЕФ санкционната норма е била тази по чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДВП., т.е. не е била обусловена повторността на административното нарушение. В тази връзка основателно съдът е изменил ЕФ в санкционната му част и е преквалифицирал извършеното административно нарушение от предвидения квалифициран състав на повторност по чл. 182, ал. 4 от ЗДП и касаторът е санкциониран с наказанието, предвидено за основния състав на нарушението по чл. 182. ал. 1. т. 3 от ЗДП. съответно наложеното наказание правилно е изменено от 200 лева на 100 лева.

По изложените съображения касационното инстанция счита изводите на въззивния съд за правилни и законосъобразни. Постановеният съдебен акт е подробно и обстойно мотивиран. Изложени са подробни съображения по приложимите правни норми. Обсъдени са всички събрани по делото доказателства, както и всички наведени възражения от наказаното лице.

В хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на нарушителя. Не са налице материално-правните предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като конкретните обстоятелства по извършването на нарушението не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид.

При тези съображения настоящият съдебен състав счита, че постановения съдебен акт следва да бъде оставен в сила.

По разноските по производството:

При този изход на делото, направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание чл.63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 80.00 лева, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2293 от 16.05.2024 г. постановено по НАХД № 4474/2024 г., по описа на СРС, НО, 135 състав.

ОСЪЖДА А. Б. Ц., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 80.00 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.